

salesiánský magazín

6 2012

**DON BOSCO U NÁS
VYCHOVÁVEJ
JAKO DON BOSCO**

Spolupracovnícká pout' do Drážďan

obsah

úvodník str. 3

pouť k „pěti“ blahoslaveným
mučedníkům str. 4–5

vše nejlepší
k narozeninám str. 6

zemřel P. Miloslav Frank str. 6

vychovávej jako D. Bosco str. 7

tipy na zajímavé čtení str. 8

**zajímavosti ze života církve,
ze světa, misie** str. 9

očima našich
dobrovolníků str. 10

myšlenky v obrazech
v Teplicích str. 11

Slovo redakce

Milí čtenáři,

před mnoha a mnoha lety přijel k nám do noviciátu český salesián z daleké Kolumbie, P. Václav Koupil, a vyprávěl nám o životě salesiánů v Bogotá. Položili jsme mu otázku: „A jak vypadá váš komunitní život?“ On na to vysoukal: „No, více méně se máme rádi.“ Všichni jsme se té jeho odpovědi smáli, protože to znělo tak trochu nespontánně, ale po letech ji stále více promýšlím a oceňuji, a to zvláště o Vánocích. To byl pro nás doma zvlášť v čase dospívání dost bezútešný čas. Do kostela jsme nechodili – a vánoční rituály jako kapr, stromeček, dárky s písní Vánoce, Vánoce přicházejí, která vřískala z našeho gramorádia Barcarola, Libuška Šafránková v televizní pohádce – to byly rok od roku stále vyprázdněnější tanečky. Rodiče se často pohádali mezi sebou nebo s babičkou, my kluci jsme pak utíkali do svého pokoje, a když jsme byli starší, chodili jsme bráchou do kostela, abychom tu nudu a šed' nějak přebili. „Mít se rádi“, být rádi spolu, usmívat se na sebe a zažívat při tom pocit klidné nenucené radosti, to stále víc považuji za vrchol tohoto času na mnoha místech plného napětí a lidské samoty. Dobré vztahy jsou na první pohled minimálním požadavkem, něčím, co jako by ani nestálo za řeč, ale o to víc zazáří, když se ocitneme v rodinách, kde se lidé hádají, nesnesou, pomlouvají a nenechají na sobě nit suchou. Dobré vztahy na jedné straně záleží jako na nás, ale na druhé straně jsou darem. Výzvy jako: „Měj mě rád!“ nebo „Miluj mě!“ nelze vynutit a cítíme, že je můžeme naplnit jen s pomocí shůry. Dobrou nadítku krásných vztahů vám všem přeji!

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončková
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk Rentis, s. r. o.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Přátelé Dona Boska

Doba adventní a vánoční se mi spojuje s rokem víry skrze postavu ženy víry, Panny Marie. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána. Salesiánské Stanovy nás vybízejí, abychom kontemplovali a napodobovali její víru ... a vedli také mladé lidi, aby ji poznávali a milovali jako tu, která uvěřila. [S 92, 34]

Mariina víra spočívá především v důvěře v Boha. Panna Maria nedůvěřuje Božímu plánu, ale Bohu, který má svůj plán. Víra není jen přijetí objektivní Bohem zjevené pravdy, ale bezpodmínečné ztotožnění se s tím, co od nás Bůh žádá. „Žádej ode mne, co chceš, a já to udělám,“ je jeden z typických projevů lidské lásky. O to více to platí ve vztahu k Bohu a děje se tak v životě člověka, který svůj život Bohu odevzdal. Neznáme Boží plán s námi. Ale klidně se můžeme vložit do jeho rukou, jako dítě do náruče matky. Víra, která nás nevede k hledání a uskutečňování Boží vůle, není autenticky křesťanská. Je to jen neplodný intelektualismus a zbožné sebezpotvrzování.

Víra, kterou chápeme jako důvěru, nás vede k poslušnosti Bohu a mění se ve věrnost. Především ve chvílích pochybností a krizí. To je Mariina cesta víry, kterou kráčela od Zvěstování v Nazaretě až na Golgotu. Bezpodmínečné přijetí Boha do vlastního života lidsky, neucíní náš život lehčí, ale náročnější a dobrodružnější. Především je to cesta zřeknutí se svých plánů, egoismu a vlastních ambicí. Ve vztahu k Bohu, je to vždy on, kdo má iniciativu, kdo určuje cíle a čas. Na „Božích cestách“ nelze mít vše pod

kontrolou a ve „vlastních rukou“. Panna Maria se rychle naučila uchovávat ve svém srdci a přemýšlet o tom, čemu hned nerozuměla. Nikdo nebyl tak blízko Ježíši jako ona. A přece musela lidsky ztratit syna, aby ho našla jako Božího Syna. Ztratila ho v chrámě, když měl dvanáct let, ztratila ho, když začal veřejně působit a patřil všem, ztratila ho na Golgotě. Život se neodvíjel podle jejích představ. „Co jí bylo řečeno od Pána“, se uskutečnilo podle Božího plánu, který v poslušnosti víry přijala. Za růst Abrahámovy víry se platí poslušností Božímu slovu a Božímu vedení.

Taková víra je pramenem štěstí, které není z tohoto světa. Blahoslavenství víry umožňuje přístup ke všem ostatním blahoslavenstvím. Bez blahoslavenství živé víry nelze být šťastný a pokojný v různých formách chudoby, disponibilní pro řeholní poslušnost, věrný v trvalé závislosti na partnerovi v manželství, radostný v zdrženlivosti a čistotě křesťanského života.

Hlavní představný napsal v srpnu 2012 list „Maria Neposkvrněná Pomocnice, Matka a Učitelka Dona Boska“. Poslal jsem ho salesiánské rodině, abychom v čase adventním a vánočním kontemplací a následováním oživilí svůj vztah k Panně Marii. „Kongregace a celá Salesiánská rodina by dnes měla prohloubit realismus Mariina duchovního mateřství a opětovně prožít postoj toho učeníka, který ji vzal k sobě.“

To je také moje vánoční a novoroční přání: Vezměme si Pannu Marii domů, do svých rodin, komunit, společenství! Učme se její víře! Jako byla pro Dona Boska Neposkvrněnou Pomocnicí, tak ať je i pro nás Matkou a Učitelkou.

P. Petr Vaculík SDB, provinciál

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský
magazín zasíláme
bezplatně každému,
kdo o to požádá. Od
roku 1887 je to dar
Dona Boska těm,
kteří sympatizují se
salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín
Kobyliské nám. 1
182 00 Praha 8
tel.: 283 029 218
e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Pout' k „pěti“ blahoslaveným mučed

Foto: archiv autorů

Lidmila Hanzlová ASC, Marie a Jiří Rezkovi ASC

Pout' do Drážďan, která se vtiskla do srdcí všem účastníkům, mezi kterými byl i německý provinciál SDB Josef Grüner, uspořádali salesiáni a salesiáni spolupracovníci v Německu. Uplynulo totiž 70 let ode dne, kdy byli popraveni nelítostným nacistickým režimem chlapci ze salesiánské oratoře v polské Poznani. Do poslední chvíle svého života i po dvou letech tvrdého věznění zůstali věrní víře, která jim byla posilou. Jako poslední přání před popravou 24. 8. 1942 chtěli, kromě napsání dopisu domů, přítomnost katolického kněze, aby mohli přijmout svátosti smíření a eucharistie. Až do konce nevpustili jed nenávisti do svého srdce. Jan Pavel II. tyto mladé mučedníky prohlásil 13. června 1999 za blahoslavené.

Nejvýznamnějším dnem třídní pouti byla sobota 22. září 2012. Heslem dne byl verš z páté kapitoly Matoušova evangelia: „Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost“ (Mt 5,10). I v tento den se střídal duchovní program a bohoslužby s historickým poučením a s cestou po stopách mučedníků, která byla zvláště působivá.

Jako hlavní celebrant mše svaté se pouti zúčastnil také drážďanský biskup mons. Joachim Reinelt.

Historickou část pouti vedl historik P. Johannes Wielgoss SDB, který se zasloužil o to, že byla vynešena na světlo Boží mnohá pravda, dosud ukrytá v německých archívech. Bylo zjištěno, v kterém společném hrobě byli chlapci pohřbeni

a také byly publikovány vzpomínky patera Franze Bänche OMI, k jehož povinností faráře u kostela sv. Pavla v Drážďanech patřila i povinnost starat se o duchovní potřeby uvězněných v nedalekém vězení. Jako nejtěžší břemeno své činnosti označil dny poprav, kterých v roce 1942 stále přibývalo. Byl také svědkem posledních hodin života pěti chlapců-mučedníků. „Tvář tvář smrti se pevně drželi víry ve věčnou blaženost,“ napsal do svých poznámek. „Když uslyšeli kroky na chodbě, vstali a beze slova si podali ruku, aby tak společně nastoupili poslední cestu. Měli pouze dvě hodiny, během kterých napsali dopis domů, vyzpovídali se a přijali Tělo Páně. Při poslední modlitbě už vrazil bachař do cely a křičel, aby přestali. Tiše zpívali ve své mateřštině nábožnou píseň a opět byli tvrdě okřiknuti, že je zpívání zakázáno.“

Mučedníkům ze salesiánské rodiny

Czesław Jozwiak

Edward Kaźmierski

Franciszek Kęsy

Jarogniew
Wojciechowski

Edward Klinika

Nakonec, krátce předtím, než byli postupně vyvedeni, prosili, abych držel kříž hodně vysoko, aby na něj viděli. Každý pak šel tiše ke gilotině.“

To vše nám znělo hlavou, když jsme se dvakrát vydali v tichém průvodu na cestu se zastaveními.

Podobně jako při křížové cestě jsme se zastavili na památných místech pěti mladých mučedníků. První zastavení bylo u kostela sv. Pavla, kde jsme

vyslechli krátké slovní portréty „Pěti“: Czesława Jozwiaka, kterému v den smrti ještě nebylo 23 let, Edwarda Kaźmierského, který by se dožil 23 let za pět týdnů, Edwarda Klinika, který měl 23. narozeniny měsíc před smrtí, Franciszka Kesy, kterému ještě nebylo 22 let a Jarogniewa Wojciechowského, který se nedožil svých dvacátých narozenin. Všichni byli členy salesiánské oratoře v Poznani a po uzavření této oratoře nacisty se jako přátelé stále scházeli. Byli proto v září 1940 zatčeni a obviněni z přípravy velezrady, neboť prý usilovali „o oddělení části Německa od Říše“. Byli odsouzeni k trestu smrti a popraveni 24. 8. 1942 v Drážďanech.

Další zastavení úžasné a perfektně organizované pouti se

konala na Mnichovském náměstí před Zemským soudem, uvnitř soudní budovy na dvoře poprav, v kapli na hřbitově, a u hrobu pěti mučedníků, který je dnes označen pomníkem. V tichém průvodu jsme pak ještě šli poděkovat k nedaleké-

bych později svému slibu zůstal věrný (...) Jdu do nebe, na shledanou. Tam v nebi budu Boha prosit... Pomodlete se někdy za mě (...) Už jdu.“ I dopisy jeho čtyř přátel vydávají podobné svědectví. Generální představený salesiánů don Pascual

Chávez je označuje jako „plody preventivního systému Dona Boska“.

Ne nadarmo byla pouť uvedena slovy papeže Jana Pavla II., která pronesl na konci dvacátého století: „V našem století

Jaká je je to síla, naše víra! Jsou zde tací, kteří v nic nevěří. Je to pro ně hrozné být ve vězení. Slyšíme od nich samé nadávky a kletby. Ale z těch, kdo mají silnou víru, vyzařuje klid a radost. Můj duch je silný a stává se ještě silnějším. Nic ho nezlomí, protože ho Bůh posiluje. Jsem připraven na vše, protože vím, že Bůh všechno řídí, protože ve všem vidím Boží myšlenku.

Edward Kaźmierski

mu hrobu kněze P. Bänsche. Pět mučedníků – pět zastavení. Při každém z nich jsme kromě duchovního impulsu, písně a modlitby vyslechli vždy část dopisu na rozloučenou jednoho z chlapců. Všechny odrážely jejich pevnou víru.

Uvedu zde úryvek z posledního dopisu Franciszka Kesy. Byl animátorem oratoře v Poznani a měl v úmyslu vstoupit do noviciátu salesiánů Dona Boska. Svůj úmysl nemohl v době obsazení Polska realizovat. Píše na rozloučenou: „Moji milovaní rodiče a sourozenci... Nastal moment rozloučení s vámi a to právě 24. srpna, na den Panny Marie Pomocnice věřících (...) Dobrý Bůh mě bere k sobě. Netruchlete, že tento svět opouštím tak mlád. Jsem ve stavu milosti a nevím, jestli

se mučedníci vracejí, často jako neznámí, podobně jako „neznámí vojáci“ velké věci Boží. Pokud je to jen trochu možné, nesmí se jejich svědectví v církvi ztratit.“ V roce 1989, padesát let po válce, Jan Pavel II. napsal: „Dalo by se říci, že Evropa se dosud nevyklátila ze zranění, která utrhla v průběhu druhého světové války. Aby k tomu mohlo dojít, je zapotřebí skutečné solidarity.“ Proto jsme se, tři salesiáni-spolupracovníci ze západočeského společenství, připojili k zástupcům salesiánské rodiny z celého Německa a také z Francie. Možná, že příště přijedou i z Polska. Drážďanská pouť je nazzapomenutelná, podobně jako svědectví pěti chlapců ze salesiánské oratoře v Poznani.

Lidmila Hanzlová, ASC

Vše nejlepší k narozeninám

Salesiánům a salesiánkám, kteří v listopadu a prosinci oslavili narozeniny (nebo se slavit chystají), vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska. Blahopřejeme samozřejmě i těm, kteří nejsou v našem stručném přehledu uvedeni.

Provinciál **P. Petr Vaculík** oslavil 3. listopadu 53. narozeniny, 10. listopadu oslavil 45. narozeniny ředitel plzeňského střediska **P. Antonín Nevola** a 18. listopadu slavil kulaté padesátiny ředitel teplického

střediska **P. Ladislav Nádvořík**. 26. listopadu oslavil 67. narozeniny **P. František Kunetka**, ve stejný den slavil 45. narozeniny **P. Jaroslav Trávníček**. 29. listopadu se 70 let dožívá neúnavný a usměvavý **P. František Beneš** a 84 let **P. Jaroslav Horník**.

Salesiánka **Marie Hušková** oslaví 4. prosince 65. narozeniny a 6. prosince oslaví již 86. narozeniny další salesiánka **Helenka Koutecká**. Za dar 84 let života poděkuje 11. prosince **P. Ludvík Otradovec**, a za 63 let **P. Petr Němec**, náš misionář v Bulharsku. Nejstarší český salesián **P. Jan Rob** se 17. prosince dožívá již 98 let, ve stejný den oslaví 77. narozeniny **P. Alois**

Hurník. Nejvýmluvnější český salesián **P. Václav Teplý** oslaví den nato 84. narozeniny. 20. prosince oslaví 60. narozeniny **P. Michael Jelínek** a 21. prosince oslaví 88. narozeniny **P. Jan Vývoda**. Ve stejný den se **P. Pavel Strejček** dožívá 60 let.

P. Ludvík Otradovec

Zemřel P. Miloslav Frank, SDB

P. Miloslav Frank (známý ale jako Milan) se narodil na Slovensku v Bánovcích nad Bebravou 27. 6. 1924. Jako čtyřletý se přestěhoval s rodinou do Ostravy. V deseti letech se zúčastnil žehnání základního

kamene ostravského salesiánského ústavu Don Bosco. Oratoř v Vítkovicích pravidelně navštěvoval od roku 1939. V roce 1945 nastoupil do Fryštátu a v roce 1946–1947 vykonal svůj salesiánský noviciát v Hodoňovicích. Následoval studentát v Přestavlkách. Tam ho zastihl zábor řeholníků 13. 4. 1950. Jako student nebyl internován a ještě téhož roku složil maturitu v Holešově. Přihlásil se na Vysokou školu báňskou a během studií působil jako spojka a distributor samizdatové literatury. Studium

přerušil a nastoupil do zaměstnání jako elektrikář v Československých autoopravnách. V roce 1957 byl zatčen a odsouzen na dva roky vězení za podvracení republiky a maření státního dozoru nad církvemi.

Na amnestii byl propuštěn o půl roku dříve, roku 1958, a opět nastoupil do původního zaměstnání. Téhož roku složil věčné sliby a začal tajně studovat teologii. 25. 3. 1968 byl v Praze tajně vysvěcen biskupem Trochou na kněze. Po zveřejnění nastupuje jako kaplan do Bíliny a po dvou letech jako farář do Verneřic. Opravy kostelů mu byly záležitostí pro shromažďování mladých brigádníků, kterým se věnoval. Stává se zpovědníkem mnoha sester boromejek a premonstrátek. Na jeho faře se začíná

s formací budoucích sester FMA. Po 13 letech ve Verneřicích odchází do důchodu, stěhuje se do Prahy a dělá provinciálovi Ladislavu Víkovi sekretáře i řidiče. Po roce 1989 zařizuje pohřby spolubratří a vyřizuje jejich pozůstalost. Pomáhá spolubratřím získávat odškodnění za roky strávené ve vězeních. Od roku 1993 pravidelně slouží nedělní bohoslužby v kapli svaté Kláry v Praze-Tróji. Je velmi houževnatý a přes svůj pokročilý věk stále slouží a pomáhá pozulcům i rodinám. Je vyhledávaným zpovědníkem. Na jaře 2012 se začínají projevovat těžkosti s trávicím traktem. Slábně, střídavě tráví týdny v nemocnici, v komunitě a letní prázdniny ještě naposled u rodné sestry v Ostravě. Jeho tělesné síly však nezadržitelně odcházejí a poslední dva měsíce života prožívá v Nemocnici Milosrdných sester svatého Karla Boromejského pod Petřínem. Umírá 30. října 2012 kolem 9. hodiny ranní.

Proč ještě žijí hodné děti?

Jaké je tajemství rodin, které jsou schopné vychovat normální a slušné děti, a to navzdory steskům nad nevytvářeností dnešní mládeže?

Řada odborníků dnes radí rodičům, aby byli asertivní, zakazovali, vyžadovali bezpodmínečnou poslušnost a neváhali pořádně trestat. Jsou to rady diktované rozhořčením nad převládající nevytvářeností mladých i nejmladších a nad selháním dospělých.

Tito odborníci ale zapomínají na mnohem důležitější, „preventivní“ prvek – vychovávat tím, „kým jsme“. Výchova začíná očima a neúčinnější otázka zní: Co vidí naše děti?

„Dospělí žijí v naprostém rozporu. Říkají: ‚Nevrtej se rukama v nose.‘ Ale pak to také dělají. Říkají: ‚Nesmiš kouřit.‘ Ale oni kouří. Říkají: ‚Nepij alkohol!‘ Ale pak pijí jako duha. Říkají: ‚Běž vždycky brzy spát!‘ Ale pak jsou jako sovy. Zakazují nám sledovat detektivky nebo kriminální filmy v televizi. Ale pak sami zůstanou vzhůru až hluboko do noci, aby na ně koukali. Čím starší, tím více mluví o věcech, které sami nedělají.“ (Anna, 12 let)

„Nejprve jsem si myslela, že velcí mohou být pro mne vzorem. Ale když je vidím, jak se řítí v autě jako blázni, když je vidím přecházet na červenou, vidím, že nejsou zralí. Věřím, že pokud bychom my děti dělali všechno jako dospělí, svět by byl ještě daleko ošklivější.“ (Andrea, 14 let)

Zde je jádro a nejtěžší úkol výchovy: být jako rodiče i vychovatelé bez rozporů, koherentní.

Tři cíle a tři metody

Důsledná formace spočívá v tom, že nabídneme dětem příklad – ukážeme jim, jak to dělat.

Jedním z prvků tvořivého učení je vybavit děti kompetencemi, které pro ně budou nezbytné, jako oblečení, četba, psaní, umění jízdy na kole, pamatovat si telefonní čísla. Důležitá je také výchova k čestnosti a odvaze. Třetí prvek tohoto druhu formace spočívá v tom, že naučíme děti zvládat a zpracovávat emoce, jako jsou například strach, hněv a zklamání.

Zde jsou tři způsoby, jak nabídnout dětem důslednou formaci.

Nabídnout vzory

Tento typ formace prověřuje, zdali ho chápete, nebo ne, a zdali ho chcete, nebo ne. V dobrém i ve zlém se vaše děti obracejí na vás, aby získali návod, jak žít. První věc, kterou hledají, je potvrzení, že vaše činy jsou ve shodě s vašimi slovy. Pokud objeví nedůslednost mezi jedním a druhým, můžete si být jisti, že vám to dají pocítit.

V určitém okamžiku vaše děti přestanou naslouchat tomu, co říkáte a začnou napodobovat to, co děláte.

Ale kde je místo pro risk, je také příležitost k radosti. Není nezbytné, abyste byli odborníky na rodinné vztahy, abyste změnili život svého dítěte. Vše, co máte dělat, je, že budete žít život hodný napodobování.

Vychovávat učením

Mohli byste naučit své děti jezdit na kole tak, že jim pustíte videokazetu. Mohli byste je naučit umývat talíře vysvětlováním, kolik mycího prostředku mají nalít do umyvadla, a pak popisováním nejvhodnější techniky, jak zbavit nádobí zbytků omáčky, kousků jídla a zbytků tuku. A taky byste je mohli učít

prát tak, že se omezíte na čtení návodu ze zadní strany krabice pracího prášku.

Ale je mnohem lepší nechat vaše dítě sednout na kolo, běžet po ulici a držet kolo jednou rukou, dokud nebude schopné pokračovat samo; dát vašemu dítěti houbovku, postavit ho na židli vedle vás a nechat umývat nádobí podle vašeho příkladu; zavedte vaše dítě do prádelny a poproste ho, aby vám pomohlo rozřadit různé druhy prádla, vybrat kvalitu i množství pracího prášku, nastavit nejvhodnější prací program a sledovat, jak pračka funguje.

Najít čas pro předání rad „v terénu“ pomůže vašim dětem stát se důvěřujícími a chápajícími.

Vychovávat naplno

Odborníci nám říkají, že děti se učí tak, že dělají nebo získávají znalosti nebo zkušenosti osobně.

To znamená, že pokud chcete, aby vaše dítě získalo znalosti týkající se dějin, můžete mu nabídnout přednášku se vzpomínkami na hodiny dějepisu střední školy (nebo lépe toho, co si ještě pamatujete), anebo nebo můžete nabídnout podobnou přednášku, zatímco jste na prohlídce muzea. Spojení viditelných informací se slyšenými pravděpodobně nabídne vašemu dítěti zkušenost, kterou nikdy nezapomenete.

Při vymýšlení, jak mohou být chvíle strávené s rodinou také příležitostmi k učení buďte tvořiví! Bude to sice vyžadovat určité úsilí z vaší strany, ale tato námaha bude brzy odměněna, když uvidíte své děti osvojovat si určitou představu nebo získávat schopnost, kterou by jinak neměli příležitost nabýt.

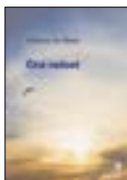
Bruno Ferrero,
přeložil Petr Zelinka

Tipy na zajímavé čtení

Čirá radost

Anthony De Mello

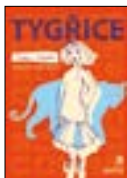
V pozůstalosti slavného indického jezuity Anthony de Mella byl nedávno objeven manuskript de Mellových ignaciánských duchovních cvičení. Dalším knihou z pozůstalosti je text, který rovněž vychází z jeho přednášek, ale je tentokrát bezprostřední, odlehčený a humorný, jak jsme tomu zvyklí z většiny autorových knih. Autor se na svých cestách setkává s mnoha příklady šťastných lidí, kteří by z našeho evropského pohledu měli být spíš nešťastní a zarmoucení. A naopak mnozí lidé, kteří mají zdánlivě všechno, si stále stěžují a něco jim chybí. Klíčem k pochopení smyslu života je znovuobjevení jeho krásy a nesmírné hodnoty, které spočívají v umění prožívat každý den i každý okamžik života naplnění Bohem.

Tygrice

Torey Hayden

V předchozí knize *Spratek* se Sheila rozloučila se svou učitelkou a ta o ní neměla několik let žádné zprávy. Když se Torey dozví, že se v letním programu pro děti s handicapem, kde bude pracovat, objeví jako praktikantka studentka střední školy Sheila, přijde jí to nejdříve jako zajímavá náhoda. Záhy zjistí,

že to je ta „její“ Sheila a osudy obou hrdinek se na čas znovu propojí. Dospívající Sheila se vyrovnává nejen s tím, že její učitelka zveřejnila jejich příběh knižně, ale také dává Torey a celému okolí najevo, že ona přece není žádná literární postava. Navíc je v ní stále velmi živá bolest z toho, že ji její matka opustila a že neví, kde a jak žije její mladší bratr. Snaží se zapojit do práce v letním kempu pro děti s handicapem, ale bohužel to provede hodně „po svém“ – nechce se jí respektovat pravidla a má dojem, že odhadne lépe než učitelé, co se v dětech skrývá. Její iniciativa „na vlastní pěst“ vyvrcholí tím, že unese chlapce Aleja, který má přejít do jiné školy, aby ho „zachránila“. Její dospívání je plné zvratů, ale Sheila, která se postupně vyrovnává s traumaty z dětství, nakonec vospěje a je z ní spokojená mladá žena.

Kouzlo sebeuskutečnění

Mathias Jung

Miliony dětí, mládeže i dospělých jsou po celém světě fascinovány dobrodružstvími Harryho Pottera ve světě mudlů a čarodějů. Propadají tito všichni svodům okultismu či satanismu, jak se ozývalo z řad fundamentalistických kritiků? Pro Mathiase Junga je dílo britské autorky Rowlingové naopak mistrovským literárním dílem lidské mravnosti. Autor v knize předkládá

ucelený hlubinně psychologický výklad potterovské série. Obrací se především na čtenáře Harryho Pottera, pro které může být jeho kniha četbou, ze které se dozvědí více o potterovském mýtu i o sobě samých, o cestě vlastního sebeuskutečnění. Svě úvahy Mathias Jung prokládá paralelami z mytologie, duchovních tradic, či myšlenkami autorů jako C. G. Jung, E. Drewermann či F. M. Dostojevskij.

Můj bratr papež

Georg Ratzinger

Nikdo nezná papeže Benedikta XVI. lépe než jeho bratr Georg. V obsáhlém rozhovoru vypráví o dětství a mládí, které spolu strávili v několika bavorských maloměstech, když tatínek, povoláním policista, musel poměrně často měnit působiště. Hovoří o nástupu nacismu a společném povolání obou chlapců ke kněžství, o letech hnědé totality strávených v semináři i o prvních kněžských letech v nově budovaném poválečném Německu. Zatímco Georg se později dal na dráhu církevní hudby, jeho bratr Joseph byl skvělým teologem a záhy se stal profesorem a jednou ze zářivých hvězd německé předkoncilní a koncilní teologie a později intelektuální oporou papeže Jana Pavla II. Hlavní důraz knihy spočívá na popisu toho, co předcházelo Ratzingerovu jmenování kardinálem a papežem, přičemž právě válečná léta jsou nejzajímavější částí knihy.

Správné řešení minulé tajenky: (Kdyby ryba) neotevřela ústa, nebyla by ulovena.

Vylosovaní výherci vylustované křížovky ze Salesiánského magazínu č. 2012/5: Jindřich Plaček, Palkovice, Pavla Redlichová, Praha, Jitka Gottwaldová, Prostějov, Anna Křenková, Rožnov, Helena Souchová, Tábor, Jan Kavalec, Mohelno, Anna Kučerová, Praha, Markéta Šuchová, Baška, Jana Bártíková, Hrabětice, Václav Hušek, St. Boleslav

Setkání salesiánských rodičů

Sobotu 3. listopadu jsme si v salesiánském středisku v Brně-Žabovřeskách vyhradili pro milé setkání.

Rodičům salesiánů a salesiánek působících v Brně nebo pocházejících z Brna a okolí jsme nabídli tradiční setkání, které začalo mší svatou a pokračovalo programem v sále pod kostelem.

Účastníků setkání, kterých se sešly více než tři desítky, jsme představili činnost žabovřeského střediska, ale i sester a salesiánů u nás a ve světě. Po obědě jsme udělali „kolečko“ a každý o sobě řekl pár slov.

Radek Gottwald

Společné foto salesiánských rodičů

Sýrie – cesta válečnou zemí

Představený provincie Střední východ don Munir El Rai navštívil salesiánské komunity v Sýrii. Popsal svá setkání s lidmi trýzněnými válkou. Všichni volají jediné: „Haaj“ [dost]!

„Mnoho křesťanských rodin ze Sýrie se snaží najít ochranu před válkou v sousedním Libanonu,“ píše don El Rai, „kde žije mnoho křesťanů, kde je možno najít práci a později emigrovat do dalších zemí. Požádal jsem salesiány v Libanonu, aby těmto uprchlíkům pomáhali.“

Z Libanonu cestoval don El Rai do Damašku veřejnou dopravou a mohl hovořit s lidmi o všem, co v Sýrii prožívají. Do hlavního města přijel krátce po atentátu na ministra obrany. Město bylo plné vojáků a kontrol v ovzduší nejistoty a strachu. S obtížemi se mu podařilo dorazit do salesiánského centra. To leží v oblasti poměrně bezpečné a komunitu zde tvoří čtyři salesiáni. „Všichni mě ujistili, že

jsou připraveni zůstat v Sýrii a sloužit mladým,“ říká don El Rai. „Se spolubratry jsem zde navštěvoval rodiny s malými dětmi, pro něž je nebezpečné chodit do našeho centra, a nabízel jsem duchovní i hmotnou podporu.“

Na cestu do Aleppa se don El Rai vydal 2. října odpoledne autobusem, který byl plný zavazadel, ale i napětí a obav, protože se projíždělo oblastmi bojů. Nafta se dala koupit jen na černém trhu. Dálnice lemovaná zničenými auty a domy byla prázdná. Jízdu přerušovaly kontroly státních vojáků, ale před Aleppem je v tom vystřídalí rebelové.

SDB v Sýrii

Aleppo – komunita 4 spolubratří a jednoho přednovice, centrum mládeže.

Kafroun – dům s 2 spolubratry.

Damašek – komunita 4 spolubratří, centrum mládeže

„Díky Bohu cesta proběhla dobře a večer mě v Aleppu přivítali v našem domě dva spolubratři a přednovic. Spolu jsme zakončili den desátkem růžence. Ale ráno bylo strašné. Domem otřásl velký výbuch na hlavním náměstí vzdáleném pár minut chůze. Bylo asi 50 mrtvých a víc než 100 zraněných.“

Don El Rai také v Aleppu navštívil některé rodiny v křesťanských čtvrtích, které potřebují lidskou a duchovní podporu. Válka ničí domy i životy, ale působí také psychologicky. Všude jsou uniformy a zbraně. Všichni hovoří o válce. Děti umí jednotlivé zbraně pojmenovat. Když slyší výbuch, poznají, jaká zbraň jej způsobila.

„Myslím, že máme v Sýrii dva úkoly,“ říká don El Rai. „Nyní je třeba být s lidmi a pomáhat. Až válka skončí, bude třeba se vyrovnat s nenávistí. Prosím, modlete se za nás.“

ANS

Očima našich dobrovolníků

„Pomocí blízkých pomáhejme daleko,“ tak zní motto Adoptce nablízko, salesiánského programu na školení, podporu a vysílání mladých lidí do světa, aby pomáhali znevýhodněným dětem a mládeži. Přčtete si ukázky z dopisů dobrovolníků, kteří **po celém světě pomáhají právě teď. A ponořte se alespoň trochu do světa misíí...**

A teď tedy co je vlastně náplní mých dnů? Zatím mám dva větší úkoly. Tím prvním je vyučování matematiky v šesté a sedmé třídě. Děti tu jsou stejní rošťáci jako u nás, a tak se musím i já hodně učit, jak s nimi jednat, abych je mohla něco naučit a zároveň – a především – pro ně byla někým, kým se budou cítit přijatí a skrze koho k nim bude přicházet Boží Láska. A tak vás prosím o modlitbu, abych byla schopná být takovýmto Božím nástrojem.

Anežka Brtníková, JAR

Do školy tedy jezdím pomaleji, abych stačil odpovídat na pozdravy „Good morning, sir!“ studentů, kteří jedou na kolech proti mně do jiných škol. Mimochodem, několik vesnických dětí na mě volá „Bye, Miss,“ a já je to rozhodně nebudu

Přípravný víkend Cagliari v Teplicích

přeučovat – je to příjemná památka na holky, které tu působily před dvěma lety. *Jiří Záleský, Indie*

Prioritou Savio House, kde pomáhám, je práce s mládeží. Skupina mladých se většinou již zná – jsou to totiž školní pobyty, ale tady tento třídní pobyt jim pomůže více poznat sebe, ostatní, uvědomit si hodnoty života, náboženství, rodiny, stanovit si priority, sdílet se, modlit se...

Marie Dvořáková, Anglie

Práce s romskými dětmi je pro mě hodně zajímavá. Jsou otevřené a upřímné, často dost divoké, zatížené problémy v rodinách, dávají

silně najevo své pocity. Bývají pohybově a hudebně nadané. Těší mě, že se vzájemně sblížíme, i když je to někdy dost náročné. Člověk by s tím někdy praštil, ale otcové nás seznámili s jejich hesly, která mi dost pomáhají. Posuďte sami:

„Když nepomůže láska, pomůže ještě větší láska.“

„Nikdo tě nemůže přinutit k tomu, aby ses rozcílil.“

Jana Švejnová, Bulharsko

Všechny dopisy si můžete přečíst na stránce: www.sadba.org.

Další informace o misiích najdete na www.sdb.cz/misie

Misie? O co vlastně jde?

Když se řekne „misie“, mnohý lidem se vybaví sbírání peněz pro chudé děti v Africe, Asii či Jižní Americe. Může ale tento obraz obstát ještě dnes?

Přes nespornou potřebnost finanční podpory misíí, zvláště v chudších zemích, hlavním jádrem misijního působení není sbírání prostředků na chudé děti, ale hlásání evangelia. „Misie mají pouze jeden cíl, totiž sloužit člověku tím, že mu zjeví lásku Boží, která se ukázala v Ježíši Kristu,“ říká Jan Pavel II. ve své krásné misijní encyklice *Redemptoris Missio* z roku 1990. „Misie totiž obnoví církev, upevní víru a křesťanskou identitu a vnese novou horlivost a nové stimuly. Víra zesílí předáváním! Nová evangelizace křesťanských národů najde podnět a oporu v práci pro misii na celém světě.“

Misie dnes nejsou kdesi daleko, ale u nás doma. Velmi si vážím všech, kteří se snaží šířit evangelium ve svém okolí a hledat nové způsoby, jak je srozumitelně sdělovat druhým. Své zkušenosti můžete psát na misie@sdb.cz.

P. Jaroslav Vracovský, delegát pro misijní animaci

Myšlenky v obrazech v Teplicích

Mladí tepličtí Romové pod vedením Jiřího Čonky, zaměstnance Salesiánského střediska v Teplicích, natočili své pilotní **album**. Slavnostní „křest“ CD s názvem *Myšlenky v obrazech* proběhl dne 15. listopadu 2012 za účasti režiséra Petra Václava, kmotra CD.

Úvodní slovo pronesl ředitel střediska, salesián Ladislav Nádvorník (vpravo).

Foto: archiv teplického střediska

J. Čonka v salesiánském středisku vyrostl jako dítě. S pomocí střediska dokončil maturitu a nyní zde působí jako pedagog.

Skupina Descontrol – zleva: Štefan Mata, Patrik Doležal, Miroslav Čonka, Jiří Čonka

Kmotrem CD se stal režisér Petr Václav, autor filmů *Paralelní světy* a *Marián*.

Během programu se představili Fedy a Rash, kteří salesiánské středisko často navštěvují.

Vystoupily také Angel Twins a dívky z tanečního kroužku.

Album hip-hopové skupiny Descontrol s názvem „Myšlenky v obrazech“ si můžete objednat za 70 Kč + poštovné na adrese jiri.conka@teplice.sdb.cz.

DON BOSCO U NÁS 2013

...dál žije pro mladé

Putování ostatků Dona Boska v rámci
příprav na 200. výročí jeho narození.

1. - 13. února 2013

PROGRAM

pátek	1.2.2013	Plzeň
sobota	2.2.2013	Praha
neděle	3.2.2013	Teplice
pondělí	4.2.2013	Litomyšl
úterý	5.2.2013	Hradec Králové
středa	6.2.2013	Fryšták
čtvrtek	7.2.2013	Haviřov

pátek	8.2.2013	Brno - Líšeň
sobota	9.2.2013	Brno - Žabovřesky
neděle	10.2.2013	Zlín
pondělí	11.2.2013	Ostrava
úterý	12.2.2013	České Budějovice
středa	13.2.2013	odjezd

www.sdb.cz/don-bosco-u-nas

Donu Boskovi, který nás navštíví, chceme světit děti a mladé lidi z České republiky: rodiny, ve kterých vyrůstají, vztahy, které vytvářejí, jejich víru a vzdělání.

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62